

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Med det her lovforslag har ministeren lavet et bunkebryllup. Advarsler skal nu fremover ikke over bruges i sager, hvor mennesker har hash til eget forbrug. Det er SF's opfattelse, at man her ved giver politiet et betydeligt merarbejde, uden at der er noget belæg for, at det virker præventivt. Tværtimod vil politiets ressourcer fremover gå fra det grundige efterforskningsarbejde, som i de sidste år har haft betydningsfulde resultater, til at skulle bruge tid på at opkræve bøder og at få disse sager for retten. Det er faktisk det modsatte af, hvad politiet selv mener de skal bruge deres ressourcer til.

Skærpelsen af straffen ved salg på diskoteker og lignende er blot en forlængelse af regeringens fuldstændig enøjede tænkning, at det kun er straf, der hjælper.

Det er SF's opfattelse, at en mere intensiv indsats fra politiets side netop på disse steder vil have en langt større effekt, men det får politiet jo ikke så meget tid til på grund af den anden ændring.

Samtidig vil en offensiv kampagne fra myndighedernes side mod brug af forskellige stoffer batte, men det afsættes der jo ikke penge til. Der er ikke et ord om forebyggelse i det her lovforslag. Og så står vi endnu en gang i den situation, at regeringen skaber længere køer af folk, der venter på at afsone.

I SF vil vi ikke have, at fanger bruger stoffer. Vi ser gerne, at vi har fængsler uden stoffer. Problemet er blot, at med overbelægnungen i fængslerne og merbelastningen af de ansatte er det efterhånden helt umuligt for de ansatte at holde øje med den enkelte indsatte og derigennem få en kontakt med den pågældende, så eventuelt misbrug fanges op med et tilbud om behandling. Der er ikke afsat tilstrækkeligt med midler eller stillinger til, at stofmisbrugerne på denne måde kan fanges op. Så ej heller her tror vi, at denne her metode kommer til at virke reelt ordentligt, for den metode, der ligger i det her forslag, er jo at skabe et tryk over for de indsatte, som jeg frygter vil føre til modtryk fra de indsatte, en frygt, jeg ikke står alene med, al den stund man fra alle kriminalforsorgens institutioners side peger på, at der vil blive krav til personalet, som der ikke kompenseres for. Jeg tvivler på, at kriminalforsorgen i længden kan blive ved med at stille op til disse mange nye krav.

Fru Elisabeth Arnold har det problem, at hun ikke kan være til stede. Hun har givet udtryk for, at hun er enig i den holdning, jeg har givet udtryk for her, og så har hun en tilføjelse:

Man kan være enig eller uenig med regeringen i dens retspolitiske linje, men i det mindste kan man forlange, at den følger sine egne hensigter om konsekvens. I det foreliggende lovforslag foreslås det, at advarsler for f.eks. hashbesiddelse ikke mere skal gives, men at der mindst skal falde en bøde, og ved større mængder egnet til videresalg skal der ifaldes frihedsstraf.

Imidlertid er der en række undtagelser, hvor regeringen dog alligevel mener, at der kan gives en advarsel. Citat fra den skriftlige fremsættelse:

»Advarsel vil efter forslaget alene kunne anvendes i visse særlige tilfælde, hvor det på grundlag af en konkret vurdering er mest formålstjenligt at anvende denne sanktionsform.«

Det er uægtelig ikke særlig konkret, og en nærmere læsning af bemærkningerne afslører da også, at det dækker over:

1) Køberen skal bruges som vidne mod sælgeren, og der er ikke tid til at føre en bødesag mod køberen. Man lader den lille fisk slippe for at få fat i den store.

2) Turister kan slippe med en advarsel, fordi det er for besværligt at inddrive bøden, og de kan udvises straks. Danske lovovertrædere får bøde, udenlandske ikke.

Advarsel kan bruges, hvis der er tale om sociale hensyn og stærk afhængighed af euforiserende stoffer. Den storforbrugende slipper med en advarsel, mens den lejlighedsvis selskabs-hashryger får en bøde.

Kl. 15.40

Fru Elisabeth Arnold opfordrer derfor regeringen til at prøve at finde sine egne ben. Enten må man acceptere, at advarselssanktionen skal kunne bruges i førstegangstilfælde, over for stærkt afhængige misbrugere og i småtingsafdelingen, eller også må man være konsekvent og inddrive bøder fra de små fisk, turisterne og storforbrugerne, og hvis bøderne ikke kan inddrives, må lovovertræderne frihedsberøves.

Det foreliggende lovforslag er et skoleeksempel på, hvad der sker, når man vil vise muskler og være barsk, men så opdager, at virkeligheden er mere kompliceret, end man først troede.

Både SF og De Radikale stemmer imod.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten stemmer også imod.